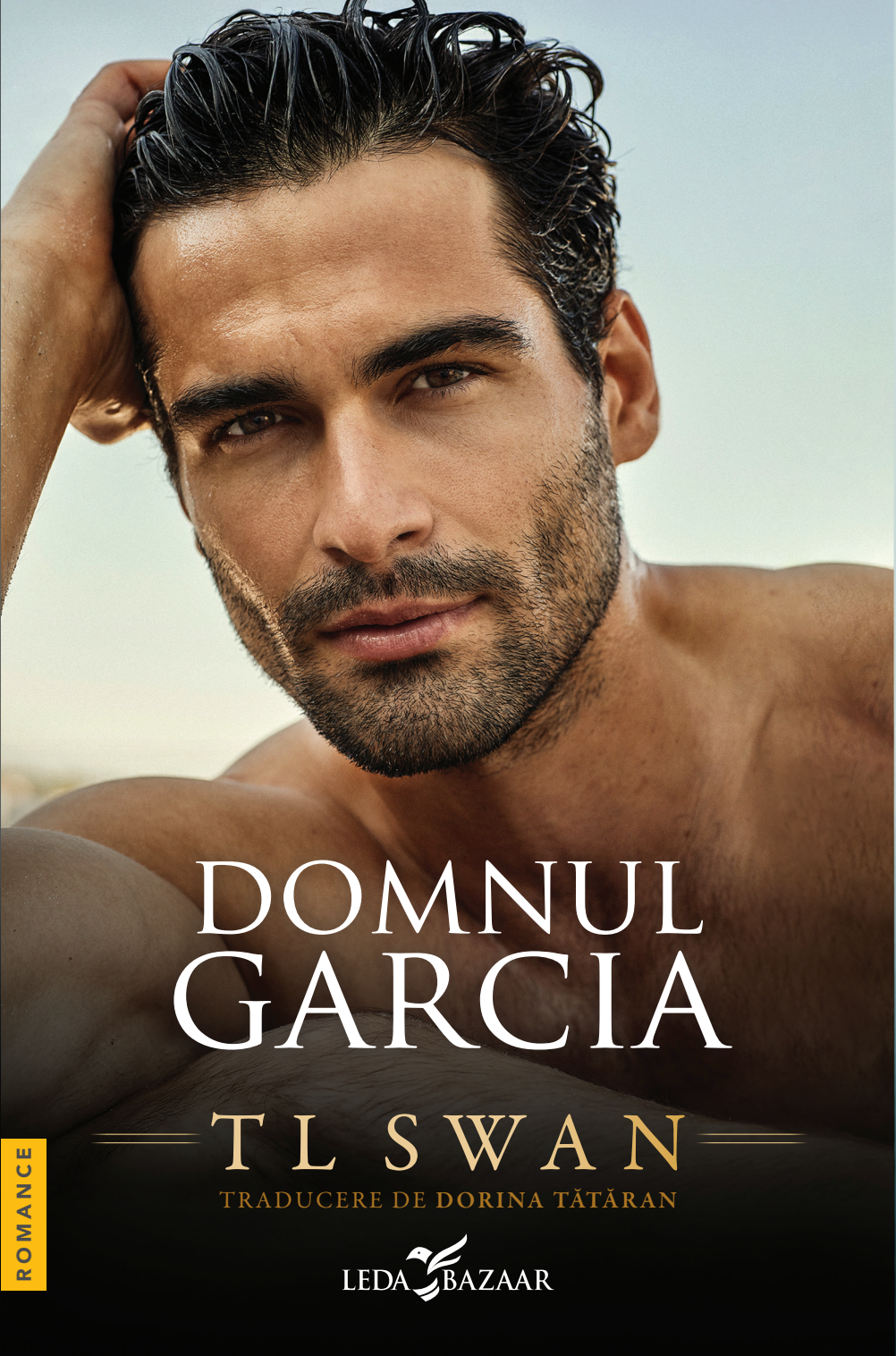

DOMNUL GARCIA

TL SWAN

TRADUCERE DE DORINA TĂTĂRAN

ROMANCE

LEDA BAZAAR

T L S W A N

DOMNUL GARCIA

Traducere din limba engleză de

DORINA TĂTĂRAN

RECUNOȘȚINȚĂ
Calitatea de a fi recunoscător;

*Abilitatea de a arăta apreciere pentru ceva
și de a-i întoarce bunătatea cuiva.*

Aveți încredere în univers!
Nu vă dezamăgește niciodată.

DEDICAȚIE

*Aș vrea să dedic această carte alfabetului,
pentru cele 26 de litere care mi-au schimbat viața.*

*În aceste 26 de litere m-am regăsit,
iar acum îmi trăiesc visul.*

*Data viitoare când spuneți alfabetul,
amintiți-vă de puterea lui!*

Eu fac asta în fiecare zi.

NOTĂ

Sebastian Garcia nu este „genul de bărbat dulce”.
Dacă nu vă plac bărbații cu voință puternică, la sfârșitul
acestei cărți o să vă placă.

Distracție plăcută!

Xo

April

TRAFICUL MĂ ÎNTÂMPINĂ CU UN VÂRTEJ AMEȚITOR.

Asemenea furnicilor, oamenii se conformează, înaintând în grabă de-a lungul trotuarului aglomerat.

La Londra, ora de vârf a dimineții este întotdeauna agitată. O Mecca a ritmului rapid, plină de cei mai ocupați dintre cei mai ocupați, iar eu nu sunt deloc altfel decât acești oameni, așa că mă grăbesc să ajung la cafeneaua unde lucrez.

Am întârziat, ca de obicei, după ce am învățat până la primele ore ale dimineții.

Trebuie neapărat să obțin o notă mare la testul din această după-amiază. Să obțin o bursă completă pentru Facultatea de Drept a fost extraordinar, dar să locuiesc în cealaltă parte a lumii, departe de familia și prietenii mei, nu este.

Dacă voi obține suficiente credite, sper să mă transfer înapoi în Statele Unite și să studiez acolo. Cel puțin atunci îmi voi avea familia aproape, iar să fiu o studentă falită nu va mai însemna să mă simt al naibii de singură.

Mă apropii cu pași mari de o intersecție aglomerată, cu patru sensuri. Este ticsită, căci o mulțime de oameni așteaptă

să se schimbe semaforul ca să traverseze strada. Stau lângă șirul de magazine, așteptând, iar când arunc o privire în jur, văd un bărbat neîngrijit și fără pantofi care stă în genunchi. Ține o cană întinsă, cerșind mărunțiș de la cei din jurul lui. Îmi scot poșeta – la naiba, nu am niciun ban la mine!

Inima mi se strânge când văd că toată lumea se prefacă că nu îl vede, ca și cum nici nu ar exista sau nu ar conta – o pată pentru societate.

Cum de am devenit așa de insensibili față de cei săraci și fără adăpost? Pur și simplu presupunem că e dependent. Astfel justifică oamenii faptul că îl ignoră. Ei cred că, dacă reacționează, îi alimentează cumva dependența. Ei cred că trebuie să fii nemilos ca să fii bun.

Nu înțeleg; chiar nu înțeleg.

Expir în timp ce mă gândesc la realitatea deprimantă care ne înconjoară. Una plină de mărci faimoase și rețele sociale. Tot ceea ce poate fi mai departe de acest biet om.

Cu coada ochiului, văd un bărbat care se oprește în fața lui.

E înalt și îmbrăcat într-un costum scump. Pare cultivat și înstărit, cu părul brunet și o față chipeșă.

Stă și se uită în jos la bărbat.

Of, nu, ce vrea să facă? O să pună să fie luat de pe stradă pentru că cerșește?

O să cheme poliția? Sau mai rău...

Se lasă pe un genunchi în fața vagabondului, iar inima mi se strânge.

Luminile se schimbă, dar nu prea mă interesează să traversez strada. Trebuie să văd ce are de gând să facă tipul ăsta. Ar fi bine să nu-l salte în picioare, altfel îmi pierd mințile.

E inofensiv. Lasă-l în pace!

Prin minte îmi trece o imagine în care îl lovesc pe chipeș în boașe, în apărarea cerșetorului.

Tâmpit prost și bogat!

Bărbatul în costum spune ceva, iar vagabondul aprobă din cap. Îl privesc cum bogătanul bagă mâna în buzunarul interior al sacoului și își scoate portofelul, ia o bancnotă de 50 de lire și i-o dă amărâtului.

Poftim?

Îl întreabă ceva pe omul fără adăpost, care îi zâmbește ca și cum Dumnezeu însuși tocmai i-ar fi oferit un dar sacru. Cerșetorul întinde mâna spre bărbatul chipeș, iar acesta o strânge fără ezitare.

Cu un semn amabil din cap, bogătașul se ridică în picioare, complet nepăsător față de cei din jur, și își ia rămas-bun, apoi se întoarce și traversează strada.

Îl privesc cum pleacă și zâmbesc în sinea mea, cu încrederea în rasa umană restabilă.

Uau, asta a fost neașteptat! Îmi continui drumul cu pași plini de elan. În cele din urmă, traversez și parcurg două străzi înainte să trec de două alei și să îl zăresc din nou în față pe bărbatul în costum. Îmi întind gâtul să mă uit în față și îl văd cum își dezinfectează mâinile, folosind o sticlă de dezinfec-tant pentru mâini pe care a scos-o din buzunar.

Îmi crește inima. A așteptat să dispară din raza vizuală a vagabondului ca să-și curețe mâinile.

E și grijuliu!

Mă opresc și mă uit la el – e chipeș și probabil că are în jur de 30 de ani.

Mă întreb cine e soția lui – panaramă norocoasă! Pun pariu că și copiii lui sunt buni.

Dispare după colț, iar eu mă întorc și intru în cafeneaua mea, ascultând clopoțelul de deasupra ușii sunând.

Aflată la casa de marcat, Monica își ridică privirea.

— Bună!

— Bună!

Zâmbesc și trec pe lângă ea, mergând în spate, să-mi pun geanta într-un dulap.

Cafeneaua este plină, și toate locurile sunt ocupate. La naiba, speram la o dimineață liniștită! Trebuie să-mi păstrez energia pentru examenul din această după-amiază.

— Salutare, gagico! zice Lance în timp ce iese cu o cutie de pahare pe ușa din spate.

— Credeam că lucrezi diseară! îi spun în timp ce mă încrunt.

— Am fost chemat! îmi răspunde cu un oftat. Azi nu am chef *deloc* de rahatul ăsta nenorocit!

— Bun-venit în club!

Îmi pun șorțul alb-negru și îl leg la spate, înainte să îmi iau locul la casa de marcat.

— Preiau eu!

O împing pe Monica din drum cu șoldul, iar ea se împletește într-o parte.

— Bine, mor de bourbonită! mormăie ea.

— Bourbonul e nașpa. Rahatul ăla o să te omoare! îi șoptesc. Următoarea persoană la rând face un pas în față.

— Bună ziua! Cu ce vă pot ajuta?

— Aveți lapte de capră? întreb femeia cu aspect modern.

— Hmm...

Mă uit în spatele meu, să o întreb pe Monica, dar ea a dispărut. Nu am mai auzit niciodată de lapte de capră.

— Vreau un latte cu turmeric și lapte de capră, mulțumesc! zice clienta.

— Lăsați-mă să verific!

Merg repede în spate, să găsesc pe cineva pe care să îl întreb. Lance rupe niște cutii.

— Servim latte cu turmeric și lapte de capră?

Lance se strâmbă.

— Cine naiba ar vrea să bea rahatul ăsta?

— Nebuna aia de-acolo!

— La naiba! murmură el sec. Oamenii încearcă prea mult să fie la modă. Turmeric cu lapte de capră. Acum chiar le-am auzit pe toate!

— Așadar, ăsta e un nu? Aceasta este o zonă unde nu se caută lapte de capră.

Chicotesc. Monica trece pe lângă noi și iese pe ușa din spate, până pe alee.

— Mă duc la baie. Mă simt rău.

— Ești în regulă? o strig, privind-o cum aleargă spre ușă.

— Ce-i cu ea? mă întreabă Lance.

— Mahmureală. Bourbon.

Lance icnește.

— Nașpa!

— Ține-mi locul la aparatul de cafea, bine? zice Monica în timp ce ușa se închide în urma ei.

Mă întorc în partea din față a cafenelei și văd că acum mă așteaptă o coadă imensă. Super!

— Îmi pare rău, nu avem nimic cu turmeric și lapte de capră!

— De ce nu? întreabă clienta.

— Pentru că nu avem în stoc. Îmi pare rău! Simulez un zâmbet și adaug: Nu servim lapte de capră.

— Asta nu e suficient. Vreau să vorbesc cu managerul!

O, ia mai du-te dracului, târfa! Nu am chef de tine azi! Nici măcar nu există un manager de serviciu.

— Acum! cere ea.

Simulez încă un zâmbet.

— Mă duc să-l chem.

Ies prin spate la Lance.

— Vrea să-l vadă pe manager.

— Cine?

— Tipa cu capra.

— De ce?

— Nu știi. Nenorocitele de capre! Hai în față!

Mă întorc la casă.

— Doar o clipă! îi spun clientei, schițând un zâmbet. Puteți să vă dați la o parte, să o pot servi pe următoarea persoană?

Se uită urât la mine și își încrucișează brațele, apoi se dă la o parte și așteaptă.

— Cu ce vă servesc? îl întreb pe următorul bărbat.

— Bună! mă salută el și-mi zâbește.

O, Doamne... *Nu tu!*

— Sunt eu, Michael.

— Da!

Mă strâmb în gând.

— Îmi amintesc. Bună, Michael! Cu ce te servesc?

— Ca de obicei, zice și îmi face cu ochiul.

Îi iau comanda, iar clopoțelul sună deasupra ușii, anunțându-mă că a mai intrat cineva.

— 4 lire și 95, zic eu rece.

Iau cardul lui Michael și îl trec prin aparat. Nu pot pălăvrăgi cu Michael, pentru că flirtează prea mult.

— Vreau lapte de capră! o aud pe femeie spunând.

— Ei bine, nu avem, îi răspunde Lance.

Îmi dau seama după tonul vocii că nici el nu are chef de prostiile astea azi.

— Vreau să îl pui imediat în meniu!

Arunc o privire înspre Lance. Expresia lui e cea a unui criminal, și îmi mușcă buza ca să-mi ascund zâmbetul.

— Uite ce e, cucoană, dacă vrei lapte de capră, va trebui să mergi în altă parte. Noi nu ne ocupăm cu mulsul caprelor.

— Ai prefera să mulgi o vacă?

— Sau să le dau afară din cafeneaua mea, mormăie Lance sec. Ori una, ori alta!

Doamne... Îmi las capul în jos să-mi ascund zâmbetul.

— Tocmai m-ai făcut vacă? tresare femeia.

Rabat, dispari, târful! Ajunge cu dramatismul! Pleacă odată!

— Cu ce pot să vă servesc? îl întreb pe următorul client și ridic privirea spre rînd.

Niște ochi mari și căprui se uită la mine, și fac un pas înapoi, surprinsă.

El e!

Tipul de pe stradă!

— Bună! îl salut cu un zâmbet timid și îmi dau o șuviță după ureche.

Poartă un costum bleumarin-închis care îi vine perfect și o cămașă albă impecabilă. Arată de parcă ar fi european sau ceva de genul ăsta.

— Bună ziua!

Vocea îi este profundă și răgușită.

Simt cum obrajii mi se înroșesc și zâmbesc agitată.

— Bună!

Ne uităm unul la celălalt. *Să-mi fut una!* Tipul ăsta e de-a dreptul superb!

O urmă de zâmbet îi traversează fața, ca și cum mi-ar citi gândurile.

Îi zâmbesc prosteste și îmi îndrept spatele.

El ridică din sprâncene.

— Vrei să îmi iei comanda?

— Oh!

Fac o pauză.

— Așteptam, îl mint.

La naiba, mă port ca o adolescentă în fața unui idol!
Adună-te, proasto!

— Ce ați dori?

— Un macchiato dublu, te rog!

Îmi mușc buzele, încercând să-mi ascund zâmbetul. Chiar și cafeaua lui e sexy.

— Doriți și altceva? îl întreb.

El ridică dintr-o sprânceană.

— Cum ar fi?

Deschid gura să zic ceva, dar nu-mi iese niciun cuvânt.

El zâmbeste, dându-și seama că m-a zăpăcit complet.

Of, futu-i, relaxează-te!

— O brișă? îl tentez. Sunt delicioase!

— Bine!

Mă privește în ochi.

— De ce nu mă surprinzi, April?

Mă holbez la el în timp ce creierul meu dă rateuri.

— De unde îmi știți numele?

— E pe șorțul tău.

Mijesc ochii.

— Oh... corect!

Te rog, Pământule, înghite-mă cu totul! Scapă de fraiera asta!

— Ah, scuzați-mă! Sunt cam aeriană astăzi, mă bâlbâi.

— Mie îmi pare că ești în regulă.

Îmi oferă primul lui zâmbet sincer, iar eu îl simt până în vârfurile degetelor de la picioare.

Este oficial: *bărbatul ăsta e minunat.*

— Și numele dumneavoastră? îl întreb, cu pixul lângă paharul lui.

— Sebastian.

— Domnul Sebastian?

— Domnul Garcia.

Sebastian Garcia. Până și numele lui este sexy.

— Doriți încă o cafea pentru soția dumneavoastră?

— Nu există o soție.

— Iubită?

— Nici iubită.

Un zâmbet îi mai traversează o dată fața. Știe că încerc să obțin informații.

Ochii ni se întâlnesc, iar aerul vibrează între noi.

Bărbatul din spatele lui oftează prelung.

— Mă grăbesc, să știți!

Oh, dispare! Încerc să flirtez.

Cretinule!

Domnul Garcia se dă la o parte, iar eu îmi îndrept atenția către bărbatul din spatele lui.

— Cu ce pot să vă servesc?

— Vreau un sendviș cu șuncă și brânză, și ar fi bine să-l faceți repede! zice tipul pe un ton răstit.

— Desigur, domnule!

La naiba, de ce toți nemernicii din Londra sunt astăzi în cafenea mea?

— Scuzați-mă! aud din lateral.

Eu și bărbatul ridicăm privirea și vedem că domnul Garcia a făcut un pas spre noi.

— Ce e? izbucnește găozarul.

— Ce-ați spus adineauri? întreabă domnul Garcia, ridicând o sprânceană, evident enervat.

Omul se crispează, luat prin surprindere.

— Mă grăbesc!

— Nu e nevoie să fiți nepoliticos.

Privirea domnului Garcia o înfruntă pe a lui.

— Cereți-vă scuze!

Bărbatul își dă ochii peste cap.

— Acum!

— Îmi pare rău! mormăie bărbatul către mine.

Strâng din buze, să-mi ascund zâmbetul.

Domnul Garcia se întoarce la locul lui de lângă perete.

Îmi simt obrajii înroșiți de emoție.

Pfuuu!

— Nu va dura nici măcar un minut, zic, iar bărbatul dă din cap, fără să mai spună nimic.

Mă uit în jur, întrebându-mă cine face cafelele.

Of, rahat, eu ar trebui să le fac!

Stai așa, cum se face un macchiato dublu?

Nu am mai făcut asta până acum. Deși i-am urmărit pe ceilalți făcând-o de un milion de ori. Mă concentrez și procedez cum cred eu că fac ei. Mă întorc spre clienți.

— Domnule Garcia! îl strig, iar el face un pas în față. Pofțiți!

Privirea lui o întâlnește pe a mea când ia cafeaua.

— Mulțumesc!

Dă din cap și apoi se întoarce, iar eu îl privesc cum se îndreaptă spre ușă. Rahat... Asta e tot?

Întoarce-te și invită-mă în oraș, drace!

Se oprește pe loc, iar eu îmi țin respirația când se întoarce.

— April, ne vedem mâine!

Îi zâmbesc.

— Sper!

Își lasă capul în jos și, cu încă un zâmbet uluitor, se întoarce și iese pe stradă. Ca un copil mic, iau o cârpă și practic alerg în fața cafenelei, să pot urmări în ce direcție o ia.

Mă prefac că șterg o masă de lângă fereastră, ca să pot spiona.

Sebastian trece pe lângă câteva magazine și îl văd cum ia o înghițitură din cafea și apoi tresare. Se strâmbă și, clătinând din cap, o aruncă într-un coș de gunoi.

Poftim? După toate astea, nici măcar nu a băut-o!

Rămân cu gura căscată.

— O să fiu servit aici sau ce? strigă bărbatul nepoliticos de la tejghea.

— Da, desigur, domnule!

Simulez un alt zâmbet și mă întorc la automatul de cafea.

O să primești cea mai proastă cafea pe care am făcut-o vreodată, idiotule!

Și, judecând după reacția domnului Garcia, chiar e proastă!

Merg pe coridorul Holmes Court, căminul meu universitar.

Futu-i, cred că am picat examenul!

Râsete răsună pe hol, iar în depărtare se aude un ritm slab de muzică tehnă. Să mă întorc aici e un adevărat coșmar.

Niciodată nu am urât să locuiesc undeva cât urăsc să-mi duc zilele în locul ăsta. Adică, sunt toți destul de drăguți, dar mă simt de parcă aș fi bunica lor. La 25 de ani sunt considerată o studentă matură, dar, dintr-un motiv necunoscut, bursa îmi asigură cazare laolaltă cu bobocii, care au toți 18 ani și sunt la prima lor plecare de acasă.

Așadar. Colegii mei sunt fie beți criță, fie fac sex, și nu-mi pasă cu adevărat, dar chiar trebuie să fie atât de zgomotoși?

Locul ăsta este ca un club de noapte, 24 de ore din 24, 7 zile din 7. Petrec toată noaptea și dorm toată ziua.

Cum de reușesc să promoveze la vreuna dintre materii mă depășește.

Răsflu greu în timp ce urc scările. Muzica e din ce în ce mai tare acum. Bineînțeles!

Penelope Wittcom: vecina și dușmana mea de moarte. Ne desparte un perete comun, iar pe partea mea încerc să învăț, să dorm și să fiu o studentă respectabilă. Pe partea ei e centrul petrecerilor și al orgiei. Dormitorul îi este cunoscut în campus drept „Peștera Rave”.

Deschisă toată noaptea, în mă-sa!

Are chiar și un glob disco acolo.

Oamenii vin și pleacă la orice oră, trântind ușile, petrecând și lălăind. Ca să fiu sinceră, cred că vinde droguri. Cu siguranță. Nimeni nu poate fi așa de popular și să aibă așa de mulți vizitatori. Este enervant că este incredibil de inteligentă și că va deveni informaticiană.

Și asta nu e nici pe departe cel mai rău lucru.

Nu am auzit în viața mea atâtea țipete în timpul sexului!

Am pierdut numărătoarea bărbaților pe care i-a înșirat. Adică, bravo ei – cel puțin una dintre noi are parte de așa ceva –, dar trebuie să urle de fiecare dată când își dă drumul?

Am depus plângeri. Am cerut schimbarea clădirii. Am făcut tot posibilul. Dar e destul de greu să fii auzit când Penelope se culcă cu responsabilul de palier.

În plus, eu am bursă. Nu plătesc ca să locuiesc aici, așa că trebuie să înghit.

Trebuie doar să trec de restul acestui an și sper că notele mele vor fi suficient de bune să obțin o bursă pentru întoarcerea în Statele Unite.

Când l-am părăsit pe fostul meu soț, Roy, un ticălos care mă înșela, am plecat cu mâna goală. Fiecare cent pe care l-am câștigat este în casa în care el încă locuiește și, până când va fi de acord să o vândă, va trebui să suport consecințele.

Sunt în al doilea an la Facultatea de Drept, lucru de care sunt foarte mândră, dar trebuie să și trăiesc cât timp învăț. Mi-am depus CV-ul pentru fiecare loc de muncă posibil, dar cursurile mele sunt intense și nimic nu pare să se potrivească cu programul pe care îl am. Sunt recunoscătoare pentru jobul de la cafenea, însă cu doar trei schimburi pe săptămână nu câștig suficient să închiriez singură un apartament. Așa că, pentru moment, asta este viața mea.

Muzica se aude foarte tare când trec pe lângă camera lui Penelope. Ușa ei este întredeschisă. Patru sau cinci tipi stau pe podea, iar mirosul distinct de fum de țigară invadează coridorul.

Trec pe lângă ei fără să zâmbesc și îmi închid ușa dormitorului în urma mea. Muzica tare se domolește doar puțin, așa că îmi pun căștile pe urechi. Cine ar fi crezut că voi avea nevoie de căști cu anulare a zgomotului doar ca să trec cu bine de o zi?

Pornesc televizorul, care este conectat prin Bluetooth la căștile mele. Iau o apă minerală din frigider, mă întind pe canapea și încep să mă uit pe telefon. Deschid un e-mail.

Subiect: Job
De la: Club Exotic
Către: April Bennet

Felicitări, April!

Ai reușit să obții un interviu la Club Exotic.

Așteptăm cu nerăbdare să ne cunoaștem, așa că vino pe High Street, nr. 290, London East, la ora 11.00 a.m., pe 22, luna viitoare.

Plătim peste salariul minim național, avem un excelent plan de dezvoltare a carierei și recrutăm zece membri care să se alăture echipei noastre iubite.

Te rugăm să confirmi participarea în termen de șapte zile de la primirea invitației.

Club Exotic

Mă ridic în fund instantaneu.

Am candidat pentru acest job cu *luni* în urmă. O fată care era angajată la cafenea lucra și la Club Exotic o seară pe săptămână, la bar, și își acoperea întreaga chirie.

Sar de pe canapea, entuziasmată.

Adică știu că nu e ideal. Este un club de striptease, dar jobul *este* doar la bar.

Cât de greu poate fi să torni băuturi?

În plus, oricum a trebuit să o ascult pe Penelope făcând sex gratuit în fiecare seară. Sunt sigură că ochii și urechile mele pure pot face față la orice zilele astea.

Dacă nu găsesc ceva până atunci, ar putea fi în regulă. Citesc din nou e-mailul. Doamne, mai sunt cinci săptămâni până atunci!

La naiba, cinci săptămâni înseamnă mult timp.

Telefonul începe să vibreze.

— Alo!

— Alo, April?

— Da!

Nu recunosc vocea.

— Sunt Anika, de la Club Exotic.

— Oh! exclam și mă încrunt. De fapt, tocmai am primit un e-mail de la voi.

— Da, de aceea sun! Tocmai ne-a plecat cineva fără preaviz, iar tu ai fost prima persoană de pe lista noastră de interviuri care a răspuns.

— Așa...

— Vrei să vii mâine pentru un interviu? Știu că este în ultima clipă, dar altfel interviul tău va fi abia luna viitoare.

Îmi parcurg rapid în minte programul pentru mâine. Cred că pot să sar peste curs.

— Da, sigur! Ar fi grozav! La ce oră?

— Poți fi aici la 11?

Nu-mi termin tura la cafenea până la 10.30. Deși aș putea să mă pregătesc înainte de program.

— Bine, sună grozav, mulțumesc! îi răspund entuziasmată. Ne vedem atunci!

— Vă pot ajuta, domnule?

— Vreau un sendviș cu brânză topită pe pâine de secară și o cafea flat white, vă rog!

— Sigur!

Zâmbesc în timp ce îi introduc comanda în calculator. Încă o zi la cafenea și încă vreo câteva lire.

— Face 9,25 lire, mulțumesc!

Îmi dă banii, moment în care aud soneria de deasupra ușii, când cineva intră în local.

Aceasta este cea mai lungă tură pe care am făcut-o vreodată la cafenea. Am emoții în legătură cu interviul din dimineața asta. După ce m-am gândit toată noaptea, am decis că îmi doresc cu adevărat jobul ăla.

Dacă aş putea să lucrez doar două ture pe săptămână, ar fi posibil să mă mut din cămin în garsoniera mea.

Închipuie-ți!

Nu te entuziasma! Încă nu ai obținut jobul! îmi amintesc.

— Vă pot ajuta cu ceva? întreb, în timp ce ridic privirea și mă uit direct în ochii domnului Garcia.

S-a întors!

— Bună dimineața! zice cu vocea lui gravă.

Aerul dintre noi face din nou chestia aia... electricitate și fluturi, toate la un loc.

— V-ați întors pentru cafeaua mea grozavă? îi zâmbesc eu.

El îmi oferă un zâmbet leneș și sexy.

— Da!

ERA SUPERB, CEVA MAI ÎN VÂRSTĂ ȘI BINE PĂZIT.
MI-AM DAT SEAMA CĂ AM DAT DE BELEA DIN CLIPA
ÎN CARE PRIVIRILE NI S-AU ÎNLĂNȚUIT.

Ne-am întâlnit în cafeneaua în care lucram.
Mi-a zâmbit, iar eu m-am topit... Apoi a gustat cafeaua pe care
i-o pregătisem și a aruncat-o în primul coș de gunoi.

Povestea asta s-a repetat zi după zi.
Îmi ura cafeaua, și totuși se întorcea iar și iar.
M-am prins de jocul lui.

Spunea despre cafeaua mea că are potențial letal.
Eu spuneam despre el că e darul lui Dumnezeu pentru femei.
Nu glumeam.

APOI NE-AM REÎNTÂLNIT ÎN AFARA CAFENELEI,
IAR LUCRURILE AU DEVENIT ȘI MAI INTERESANTE.

El nu a mai fost curtenitor, dulce și cu maniere impecabile.
Domnul Garcia avea o latură întunecată și un apetit sexual impresionant.
M-a făcut să ard de dorință.

Incapabili să ne stăpânim, ne-am îndrăgostit unul de celălalt.
Iremediabil.

Dar demonii lui sunt întunecați. La fel ca ai mei, de altfel.
Nu știu dacă o vom putea scoate la capăt, dar îmi e clar că am
doar două variante. Fie plec acum și mă salvez.
Fie rămân, mă agăț de relația asta și las dragostea să mă ghideze.

ALEG CEA DE-A DOUA VARIANTĂ.

„Am adorat cartea asta! Mi-a oferit ceea ce îmi doream, iar eu îmi doresc
personaje unice, fantezie, dramă, alegeri îndoielnice și situații imposibile!”

Smexy Books

18+

ISBN: 978-606-088-829-1

9 786060 888291

www.edituracorint.ro